Ronon karácsonyfát keres

by Emilia Von

Jogi közlemény!

A történet azért íródott, hogy kikapcsolódást nyújtson az olvasóknak és kiegészítse a sorozatok világát.

A jogok tehát a sorozat készítőinél és a sorozat forgalmazóinál vannak.

Semmiféle anyagi juttatás nincs. Az alkotás nem pénzszerzés céljából készült!

A történet megtalálható még a StargateLives Csillagkapu Fan Fictions internetes oldalon is.

Elektronikusan megjelent 2016-ban.

Írta: Emilia Von

http://stargatelives.ucoz.com/

Ronon karácsonyfát keres

A nap igaz hét ágra sütött Atlantisz felett, s kint se hideg szélnek, se hónak nyoma sem volt, de mindenki valahogy készült a közelgő ünnepre.
Sheppard lépett be nagy mosoly közepette az étkezőbe, s lépett oda csapattársához.
- Hello!- szólalt meg.
- Valami gond van? - nézett rá kicsit csámcsogva még az ebéden Dex.
- Miből gondolod, hogy gond van? - kérdezett vissza John meglepődötten.
- Abból, hogy nagy mosoly van az arcodon...- válaszolta Ronon higgadtan.
- De hát miért lenne gond, ha mosolygok? - értetlenkedett tovább Sheppard.
- Nem is ellenséges támadásra gondoltam. - felelte Ronon. Látta, hogy társa még most sem érti, így hozzátette - Általában akkor szoktál ilyen arcot vágni, ha épp McKay és Zelenka csinált valami galibát.
- Hát van benne valami...épp tőlük jövök. Nem tudnak megegyezni a karácsonyi világítással kapcsolatban. Olyanok mint az kisgyerekek... - mosolygott megint a férfi.
Ronon nem kommentározta a dolgot, így Sheppard úgy gondolta a lényegre tér.
- Azért jöttem, hogy elhívjalak fenyőt keresni. - s figyelte Ronon reakcióit.
- Biztos, hogy rám van szükség? - nézett kétkedőn.
- Egyedül kicsit nehéz lenne hazacipelni....
Ronon, nem volt elbűvölve az ötlettől, de felállt. Sheppard helyeslően mosolygott.
- Akkor indulunk? - nézett rá Dex.

***

Az ugróból kiszállva Ronon még nem tudta mi vár rá. Persze Sheppard nagy körültekintéssel indult el a fák között. A bolygó kihalt volt, de régi leigázott falut lehetett látni itt-ott. A fenyőfák nem pont úgy néztek ki, mint a Földi társaik, de a fenyőalak nagyjából megvolt. Kivéve, hogy a tűlevelek kicsit hosszabbak voltak. S feltűnően, - persze, csak aki látott már földi fenyőt -, az a halványzöld színét is észrevette, s a sárga és piros virágok sem a megszokott fenyők elemit képezték.
- Itt egy! Ez nem jó? - kérdezte Ronon.
Sheppard ránézett s tudta, hogy Ronon ehhez nem ért. Hát, nem is épp ezért hozta magával, így megszólalt:
- Nem az igazi. - mondta, és indult tovább.
Ronon nem is tudta, mit is kellene keresnie. Így megkérdezte, remélve, hogy mielőbb hazamehetnek:
- Sheppard! - érte utol - Mégis, hogy néz ki az a fa, amit keresünk?
- Hát, a fa az... - gondolkodott John - az... tökéletesen kell, hogy kinézzen.
Ronon nem lett okosabb a választól.
- Mégis, kicsit vagy nagy?
- Azt még nem tudom. Az a fa lesz az, amire ránézel s azt mondod... Igen! Ez az!
Ronon szétnézett a fák között.
- De hát, ...ez itt csak fa...- dünnyögött halkan.
Sheppard megállt. Ronon kezdett örülni, hogy megvan s indulhatnak. Ám mire felocsúdott, az előtte levő már el is indult. Ő csak sóhajtott és indult tovább.
- Ez nem jó? - állt meg Dex.

A fa kb. két méteres lehetett, de nem volt szimmetrikusnak mondható. Sőt inkább kuszának volt nevezhető. Sheppard kezdte sajnálni a helyzetet.
- Keressünk egy másikat... - szólalt meg.
- Ha te mondod...
Ronon hallott már a karácsonyról, de igazából nem tudta hova rakni a dolgokat. Nem tartotta olyan fontosnak, mint ahogy azt látta a földieken.
- Mégis mi ez a karácsony? Tudom, hogy már sokszor meséltétek, de még most sem értem pontosan.
Sheppard érezte, ez most hosszú lesz.
- A karácsony a földiek egyik legnagyobb ünnepe. Sok szemszögből lehet megközelíteni. Vannak akik a hitükhöz kötik, és vannak akik a Télapóhoz, és vannak akik csak az ajándékokhoz.
- Az a Télapó, az a nagy szakállas, és kövér fickó? - kérdezett vissza Ronon. - Aki a kéményen jut be a házakba?
- Igen. - nevette el magát Sheppard. - De a kéményes dolgot nem épp úgy kell érteni.
- Miért?
- Ez egy mese...mondjuk annak lehet nevezni...- Sheppard nehezen tudott mit is mondani a Télapóról Rononnak. - A gyerekek nagyon szeretik a Télapót, mert tőle kapnak szép ajándékokat. Így a Télapó nagyon népszerű szereplője az ünnepnek. A mese szerint a kéményen át érkezik a családok házába, és az ajándékokat lerakva ismét a kéményen át távozik.
- Te találkoztál már a Télapóval? - kérdezte nagyon komolyan Ronon.
- Elég sokszor, és elég sokkal. - felelte Sheppard, mire sikerült Ronont még jobban összezavarnia.
- Most Télapóból egy van, vagy több?
- Sok van belőlük. Főleg az ünnep közeledtével, de az igaziról senki sem tudja, hogy tényleg létezik-e. - Sheppard épp megállt egy fa előtt.
Ronon nem kérdezett semmit. Látva a szemlélődő férfit reménykedni kezdett, hogy végre megvan a keresett fa. Sheppard arckifejezésén látszódott, hogy megszületett a döntés. Bár Dex a fát nézve semmilyen különbséget nem látott a többi fához képest.
- Igen! Ez az! - fordult hátra ismét mosolyogva John.
- Ha te mondod...- fűzte hozzá Ronon.
- Most már csak ki kéne vágni. - s Sheppard beindította a motorfűrészt, amit magával hozott.
Nagy zúgás támadt az erdőben. Egyszer csak a fa kisebb reccsenéssel landolt a földön. Sheppard és Ronon egymás segítségével az ugróig húzták a fát.
- Sheppard! - szólalt meg Ronon kicsit félrebiccenve a fejét - Mégis, hogy fogjuk berakni?
- Behúzzuk egész a pilótafülkébe, majd rácsukjuk az ajtót ameddig lehet, és átrepülünk vele a kapun.
Ronon nem szólt hozzá a tervhez, inkább elkezdte húzni a fát.
- Akkor felszállás - szólalt meg John.
Ronon megnyugodva nyugtázta magában a dolgot, hogy a fa megvan és végre hazamennek. Miután megnyílt a kapu Sheppard bejelentkezett:
- Itt a Télapó! Kérek minden manót, hogy hagyják el a kapu területét, még a szán meg nem érkezik!

Elizabeth mosolygott az előbb hallottakon, majd parancsba adta a kaputerem azon részének kiürítését, ahol az ugró landol majd. Meg is érkezett a jármű. Mikor leálltak a hajtóművek, de a kapu még nyitva volt, Weir elindult lefelé. Sheppard felállt. Vidáman Rononra mosolygott, aki egy kis mosolyt kényszerített az arcára. Kicsit kezdte zavarni Shappard állandó mosolygása. Hirtelen energiaellátási zavarok jelentkeztek a városban. Mikor Sheppard kinyitotta a pilótafülke ajtajának a fára csukódó részét, a kapu hirtelen lekapcsolt. Weirt sokként érte az elsötétült város. Rögtön a rádióján át fennhangon megszólalt:

- McKay??!!!

Az ugró halvány fényben megvilágította a fát, mire Sheppard és Ronon is rápillantott.

- RODNEY!!!! Mégis mi a francot csináltatok??? - szinte ordított.

Ronon csak annyit tudott mondani a félbevágott fa láttán, aminek a felét a kapu az előbb a semmivé tette egyenlővé:

- Na ne...

***

Rodney lapult, mint a nyuszi a fűben. Szinte meg sem mert pisszenni Weir és Sheppard előtt Elizabeth irodájában. Zelenka szólalt meg, s próbálta menteni a menthetetlent. A tanácskozás nem tartott sokáig. A végén Weir megszólalt:

- Most mi lesz? - nézett Sheppardra - Ma szenteste.
- Rononnal visszamegyünk még egy fáért. De kérem biztosítsa, hogy Rodney és Zelenka a lehető legtávolabb legyen az energiaellátást biztosító rendszerektől.

***

Ronon ott találta magát már megint a fák között. Remélte Weirnek sikerül távol tartania a tudósokat. Mert, ha neki még egyszer vissza kell jönnie fát keresni, s Sheppard minden tíz percenkénti vigyorgását elviselni, akkor a két tudós se fogja eltenni azt amit kapni fog, ünnep ide vagy oda.

A bolygón is sötétedni kezdett. Sheppard érezte, hogy sokkal kevesebbet beszélgettek, mint amikor először jöttek fát keresni. Bár Ronon soha nem volt egy társalgós típus, mégis tudta és érezte, hogy Dexnek ez csak nyűglődés. Gyorsan kereste a fát, hogy végre hazamehessenek. Egy idő múlva Ronon megszólalt:

- Nálatok minden ünnep ilyen bonyolult?
- Általában...
- Én sokáig nem bírnám ezt végigcsinálni... - vélekedett Ronon.
- Néha úgy tűnik a földiek is unják már a "túlélni a karácsonyt". - felelte Sheppard.
- Nálunk nem sok ünnep volt. Ami volt, az nem járt ennyi dologgal. - mesélt Dex, mire Sheppard meglepődött.

Ronon épp egy domb felé tartott, még Sheppard egy fát vizsgált.

- Sheppard! - szólította meg mire a férfi odasétált.
- Az milyen? - mutatott egy kb. 5 méteres fára.

A fa kitűnt a többi közül. Sheppard elmosolyodott és csak annyit mondott.

- Menjünk!

***

A kapu közelében senki sem volt addig, amíg az ugró meg nem jelent a fával. Ekkor katonák árasztották el a termet és húzták ki a fát a kapuból. Miután a fa sikeresen átért, minenki megkönnyebbült. Főleg igaz volt ez Rononra.
A fát végül az egyik pilon végére helyezték. Így Rodney és Zelenka kevesebb munkával oldhatták meg a karácsonyi világítást. Bár ők még mindig jobban szerették volna az eredeti tervet, mikor is az egész város pompázó szikrázásban tündökölt volna, de Weir nem engedte.
Bár a kinti díszítés igaz sokkal gyorsabban is sikerült, mint ahogy azt gondolták volna. Már csak a fa hiányzott. Az egész város kint várta a fát. A Daedalus is besegített kicsit. Egyszer csak a fa megjelent a kialakított ünnepi kör közepén. Sheppard és Ronon is épp akkor érkeztek.
Még pár perc várakozás után egyszer csak bekapcsolták a fa izzóit is. Mindenki tapsolt. Weir mindenkinek szép estét és kellemes ünnepet kívánt. Miután a beszédnek vége volt, a két férfi elindult az asztaluk felé. Rodney, Zelenka, Teyla, Weir, Steven már ott ültek és rájuk vártak.
- A legfontosabb mégis az a karácsonyban, hogy együtt vagyunk. - mosolyodott el Sheppard.
Ronon a kivilágított helyre és a fára nézett. Valami őt is megérintette. Bár elvesztette az otthonát, de itt új otthonra talált. Remélte egyszer majd megérti a földiek szokásait, bár a karácsony lényegét már értette. Talán a többi ünneppel is meg fog birkózni.

VÉGE